

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4463/2018
30.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца: АА из ..., ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, свих из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ, ИИ, ЈЈ, свих из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ, ММ, НН, свих из ..., ЊЊ из ..., ОО, ПП, обоје из ..., РР и СС, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Ђорђе Ланчушки, адвокат из ..., против тужених: ТТ, ЋЋ обоје из ..., УУ из ..., ФФ из ..., ХХ из ..., ЦЦ из ..., ЧЧ из ..., ЏЏ из ..., ШШ из ... и АБ из ..., чији је заједнички пуномоћник Гордана Јовановић, адвокат из ..., ради утврђења усменог завештања по тужби и утврђења ништавости и поништаја усменог завештања по противтужби, одлучујући о ревизији тужене ШШ, коју у поступку по ревизији заступа Радослав Паповић, адвокат из ..., и о ревизији осталих тужених, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 459/18 од 17.05.2018. године, у седници одржаној 30.10.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене ШШ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 459/18 од 17.05.2018. године, применом члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених (ревизија тужене ШШ и ревизија осталих тужених), изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 459/18 од 17.05.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору П 2019/16 од 26.10.2017. године, исправљеним решењем истог суда од 25.04.2018. године, ставом првим, другим и трећим изреке, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је пуноважно усмено завештање, које је пок. АВ, бивши из ..., сачинио 01.05.2012. године пред сведоцима усменог завештања АВ, АГ и АД, које је проглашено у оставинском поступку пред Основним судом у Сомбору О 1150/14 од 16.10.2012. године, а којим је сву своју имовину оставио у наслеђе својој ванбрачној супрузи АЂ, што су тужени дужни признати и трпети да се након правноснажности ове пресуде настави прекинути оставински поступак и заоставштина оставитеља расправи у складу са пуноважним усменим завештањем, на начин и под условима који су законом утврђени, а тужени су обавезани и да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка од 252.000,00 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је примарни противтужбени захтев којим су тужени тражили да се утврди да је ништаво наведено усмено завештање, проглашено у оставинском поступку пред

Основним судом у Сомбору О 1150/14 од 16.10.2012. године, а ставом петим изреке одбијен је и евентуални противтужбени захтев за поништај наведеног усменог завештања, као и захтев тужених за накнаду трошкова спора

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 459/18 од 17.05.2018. године, жалба тужених је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у усвајајућем делу, тако што је одбијен тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да је пуноважно усмено завештање, које је пок. АВ, бивши из ..., сачинио 01.05.2012. године пред сведоцима усменог завештања АГ, АД и АЂ, које је проглашено у оставинском поступку пред Основним судом у Сомбору О 1150/14 од 16.10.2012. године, а којим је сву своју имовину оставио у наслеђе својој ванбрачној супрузи АЖ, што су тужени дужни признати и трпети да се након правноснажности ове пресуде настави прекинути оставински поступак и заоставштина оставитеља расправи у складу са пуноважним усменим завештањем, на начин и под условима који су утврђени законом. Истим ставом преиначена је и одлука о трошковима поступка, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка, док је у осталом побијаном, а непреиначеном делу, којом је одбијен примарни и евентуални противтужбени захтев, првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке обавезани су тужиоци да туженима накнаде трошкове жалбеног поступка од 63.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену ревизију је изјавила тужена ШШ, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила и да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Ревизију су изјавили и остали тужени, због због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је утврђење пуноважности усменог тестаментa, а противтужбеног – утврђење ништавости односно поништај истог (тестаментa). Оцена другостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева због непотпуне страначке заједнице на страни тужилаца и постојање конексног односа између тужбеног и противтужбеног захтева, не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда Србије и Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевима и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, као и да тужена ШШ ревизијом оспорава утврђено чињенично стање (што не представља основ за изјављивање посебне ревизије), али не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, при чему и одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку и на ком је судска

одлука заснована, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилац и ревизија тужене ШШ, нису дозвољене.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења у овој правној ствари, поднета је 16.11.2016. године, а противтужба 21.12.2016. године. Вредност предмета спора одређена је и у тужби и у противтужби износима од 10.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, односно противтужбе, представља динарску противвредност испод 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се и тужбени и противтужбени захтев односе на неновчано потраживање, у коме је вредност предмета спора одређена у висини од 10.000,00 динара, који износ - по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, односно противтужбе, не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужилаца и ревизија тужене ШШ недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком делимично преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, с обзиром да се применом наведене одредбе може побијати само део којим је првостепена одлука преиначена, а у конкретном случају побијаном одлуком првостепена пресуда је преиначена у корист тужених, па не постоји правни интерес тужених да у том делу побијају другостепену пресуду.

Поред наведеног, одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић